

GILLETTE BURGUNDY — YUGTO 3

Burgundy — Pransiya
YUGTO 3 — Ang Huling Ani

Hindi kailanman magkakapareho ang mga kuwento, dahil hindi kailanman magkakapareho ang mga sandaling pinagtatagpuan nila. Nagbabago ang mga lugar. Nagbabago ang mga panahon. Nagbabago ang mga tao. At kapag dumaan ang mga babae sa kanilang landas, nawawalan ng anumang halaga ang hula.

Ikinuwento ko na ang kuwentong ito noong nakaraan. Ngayon, nais kong ikuwento itong muli nang may higit na tindi, halos parang pakikipag-usap sa aking sarili—isang tawag mula sa alaala, isang tinig na patuloy na kumakatok sa pinto ng panahon, na nagpapaalala sa akin hindi lamang ng kung ano ang nangyari na, kundi marahil ng kung ano pa ang maaaring mangyari.

YUGTO 3 — ANG HULING ANI

Sa piling ni Sabine, hindi na malayo ang pakiramdam ng hinaharap.

Naging isang lugar na ito.

Tinanaw ko ang mga ubasan at inisip ang mga bagong panahon. Inisip ko ang aking mga anak, ang kanilang mga anak, at ang anumang maaaring matira kapag wala na akong lakas na mangabayo sa buong asyenda. Sa loob ng maraming taon, hinabol ko ang trabaho.

Mga pananagutan.

Mga hamon.

Mga resulta.

Tumawid ako ng mga bansa, nagtayo ng mga negosyo, nakilala ang mga tagumpay at pagkatalo.

Gayunman, tila pinili ng kapanatagan ang sulok na iyon ng Burgundy at ang babaeng di-inaasahang ibinalik sa akin ng panahon.

Naglakad si Sabine sa tabi ko sa gitna ng mga baging ng ubas.

Kaunti lamang ang aming pag-uusap.

Pagsapit ng isang tiyak na edad, natutuklasan mong ang katahimikan ay kadalasang nagsasabi ng totoo nang mas malinaw kaysa sa mga salita. Dumaloy ang mga araw nang may kasimplehang halos hindi ko na maalalang naranasan ko kailanman.

Dahan-dahang nahinog ang alak sa mga bariles nito.

Sinunod ng mga ubasan ang kanilang mga panahon.

Malayang tumakbo ang mga kabayo sa mga bukid.

Mas madalas nang dumalaw ang aking mga anak.

At sa unang pagkakataon sa loob ng maraming taon, tiningnan ko ang aking buhay nang hindi nararamdamang kailangan kong baguhin ang anuman.

At ang alak?

Aba, nasagot na iyan ng mga Romano.

In vino veritas.

Nasa alak ang katotohanan.

Nalalaglag ang mga maskara.

Humihina ang mga kasinungalingan.

Maging ang mga nakabaong damdamin ay nakatatagpo rin sa huli ng tapang na magsalita.

Ganoon ko inisip ang aking bagong buhay.

Burgundy.

Ang mga ubasan.

Ang mga kabayo.

Si Sabine.

Ang aking mga anak, malapit sa akin.

Ako mismo, nangangabayo sa pagitan ng mga hanay, sinusuri ang pagpuputol, pinag-aaralan kung paano dumadampi ang sikat ng araw sa mga baging.

Sa wakas, tila nasa tamang lugar na ang lahat.

At umabot na ako sa siyamnapu't isang taong gulang.

Siyamnapu't isa.

Isang edad kung kailan naniniwala ang isang lalaki na sapat na ang kanyang nakita upang wala nang makagulat sa kanya.

Nagkamali ako.

Dahil hindi ko kailanman inasahang makaririnig pa ako ng isa pang sasakyang paakyat sa mahabang daanan ng asyenda. Isa pang sasakyan.

Isa pang babae.

Isa pang binata.

Bumagal ang sasakyan at huminto ilang metro mula sa amin.

Tiningnan ko si Sabine.

Tiningnan ko ang sasakyan.

Tiningnan ko ang binatang bumababa.

Sa isang maikling saglit, nagkaroon ako ng kakatwang pakiramdam na inuulit ng buhay ang isang eksenang naranasan ko na. Isinara ng babae ang pinto at nanatiling hindi gumagalaw, pinagmamasdan ang bahay.

Pagkatapos ay tumingin siya sa akin.

Dala niya ang ekspresyon ng isang taong hindi napadpad doon nang nagkataon.

Ang ekspresyon ng isang taong ilang taon nang naghahanap.

Naramdaman kong naninigas si Sabine sa tabi ko.

Hindi rin ako makagalaw.

Humakbang nang ilang ulit pasulong ang babae.

Nanatiling malapit ang binata.

Pinagmasdan niya ako nang maingat.

Masyadong maingat.

Na parang naghahanap ng kumpirmasyon.

Na parang sinisikap mabawi ang isang bagay na naririnig na niya sa buong buhay niya.

Sa wakas, ngumiti siya.

Isang banayad na ngiti.

Halos mapanglaw.

Pagkatapos ay nagtanong siya ng iisang tanong.

“Kayo po ba si Ferdinando Frega?”

Hindi ako sumagot agad.

Hindi laging nagmumula ang takot sa hindi natin alam.

Kung minsan, nagmumula ito sa maaari nating makilala.

Tahimik na nakapalibot sa amin ang Burgundy.

Humihinga ang mga ubasan sa ilalim ng papalubog na liwanag.

Walang nagsalita.

Hindi si Sabine.

Hindi ang binata.

Hindi ako.

Dahil sa sandaling iyon, naunawaan ko ang isang bagay na nabigong ituro sa akin ng siyamnapu't isang taon. Bihirang isara ng buhay ang mga nakabinbin nitong talaan.

Iniingatan nito ang mga iyon.

Pinoprotektahan.

Hinahayaang mahinog nang dahan-dahan, gaya ng alak na nagpapahinga sa bariles.

Pagkatapos, kung kailan akala natin ay nagtatapos na ang kuwento, nagbubukas ito ng isang pintong akala natin ay selyado na magpakailanman.

Isang alaala.

Isang tanong.

Isang pagsisisi.

Isang babae.

Marahil isang anak na lalaki.

Marahil isang lumang pag-ibig.

O marahil isang katotohanang kinailangan ng isang buong buhay bago tayo maabot.

Nakatayo ako nang hindi gumagalaw.

Kasama si Sabine sa aking tabi.

Kaharap ang babaeng iyon.

Kasama ang dalawang binatang kabilang sa magkaibang kuwento—o marahil sa iisa.

At sa unang pagkakataon, hindi ako nagmadaling malaman ang sagot.

Dahil naunawaan kong hindi dumating ang tadhana upang isara ang aklat.

Dumating ito upang magdagdag ng isa pang pahina.

At marahil, sa gabing iyon sa puso ng Burgundy, nagsisimula pa lamang ang pinakamahalagang kabanata sa lahat.

Ferdinando